

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 6Ek/1412/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119358538
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Holecová
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2020:6119358538.6

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného: DOBREX s.r.o., so sídlom: Kpt. Nálepku 20, 071 01 Michalovce, IČO: 17 077 524, zast.: JUDr. Ján Husár, advokát, so sídlom: Slovenskej jednoty 8, 040 01 Košice - Staré Mesto, proti povinnému: Mesto Michalovce, so sídlom Nám. osloboditeľov 1015/30, 071 01 Michalovce, IČO: 00325490, o vymoženie 58 917,69 Eur s prísl., vedenej u súdneho exekútora: JUDr. Lýdia Bujňáková, so sídlom exekútorského úradu: Pražská 4, 040 11 Košice, pod sp. zn.: 249EX 541/2019, o sťažnosti povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 6Ek/1412/2019 zo dňa 7. januára 2020, takto

rozhodol:

I. Sťažnosť povinného zamietla.

II. Oprávnenému voči povinnému nárok na náhradu trov konania o sťažnosti nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 6Ek/1412/2019 zo dňa 7. januára 2020 vydaným vyšším súdnym úradníkom súd návrh povinného na zastavenie exekúcie podľa § 611 ods. 3 Exekučného poriadku zamietol.

2. Súd vychádzal zo zistenia, že exekúcia proti povinnému sa vykonáva na základe exekučného titulu - rozsudku Okresného súdu Michalovce zo dňa 06.12.2017, sp. zn.: 16C/38/2017, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 19.06.2019 a vykonateľnosť dňa 25.06.2019 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo dňa 28.05.2019, sp. zn.: 6Co/164/2018, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 19.06.2019 (a ktorým bol potvrdený rozsudok prvostupňového súdu). Súd vydal dňa 13.11.2019 v tejto exekučnej veci poverenie na vykonanie exekúcie súdnej exekútorke JUDr. Lýdii Bujňákovej, so sídlom exekútorského úradu Pražská 4, 040 11 Košice (ďalej len „súdny exekútor“), ktorý ju vedie pod sp. zn.: 249EX 541/2019. Súdny exekútor predložil súdu dňa 13.12.2019 návrh povinného na zastavenie exekúcie zo dňa 28.11.2019 s odkladným účinkom v zmysle § 61k ods. 2 Exekučného poriadku aj spolu s prílohami (vyjadrenie oprávneného k návrhu povinného na zastavenie exekúcie a upovedomenie o začatí exekúcie zo dňa 18.11.2019 s doručenkou).

3. V návrhu na zastavenie exekúcie povinný uviedol, že dňa 14.08.2019 podal na Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6 Co/164/2018 vo veci DOBREX, s. r. o. c/a mesto Michalovce vedenej pred Okresným súdom Michalovce pod sp. zn. 16C/38/2017 a na preukázanie svojich tvrdení predložil súdu kópiu podaného dovolania. Uviedol, že dôvodom podania mimoriadneho opravného prostriedku zo strany povinného bolo nesprávne posúdenie dôvodu užívania komunikácie na Továrenskej ulici a nevysporiadanie sa s vlastníckym vzťahom k predmetnej cestnej komunikácii, najmä so skutočnosťou, že žalovaný nie je vlastníkom komunikácie na pozemkoch navrhovateľa. Uviedol, že vzhľadom na skutočnosť, že povinný ako žalovaný má za to, že je dôvodný predpoklad, že rozsudok Krajského súdu v Košiciach 16Co/16/2018 zo dňa 28. mája 2019 bude dovolacím súdom zrušený, povinný zároveň v zmysle § 444 ods. 1 CSP požiadal dovolací súd, aby tento

odložil vykonateľnosť rozsudku Krajského súdu 16Co/16/32018 zo dňa 28 mája 2019 až do rozhodnutia o tomto dovolaní. Povinný poukázal na ustanovenie § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku, v zmysle ktorého, súd exekúciu zastaví v celom rozsahu alebo v časti, ak po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku. Uviedol, že ide o generálne ustanovenie, ktoré exekučný súd aplikuje v prípadoch, keď exekúcia nemôže byť vedená pre určité dôvody, pričom však nejde o zánik práva priznaného exekučným titulom, zrušenie exekučného titulu, ani o dôvod podľa osobitného predpisu, pre ktorý je uznanie alebo výkon cudzieho exekučného titulu neprípustné. Povinný uviedol, že dôvodom, ktorý bráni vymáhateľnosti nároku je aj rozpor exekučného poriadku s verejným poriadkom. Exekučný súd má podľa povinného povinnosť zastaviť exekúciu aj v prípade, ak je výkon exekučného titulu v rozpore s verejným poriadkom. Keďže legálna definícia pojmu verejný poriadok neexistuje, konštatovanie rozporu s verejným poriadkom je na uvážení exekučného súdu. Pod pojem „rozpor s verejným poriadkom“ je možné subsumovať napríklad rozpor výkonu exekučného titulu s princípmi dobrých mravov, ak je toho času vedené konanie o dovolaní na NS SR a je dôvodný predpoklad, že rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6Co/164/2018 zo dňa 28. mája 2019 - exekučný titul, na podklade ktorého je vedené exekučné konanie, bude dovolacím súdom zrušený a že zároveň bol NS SR požiadaný o odklad vykonateľnosti exekučného titulu.

4. Oprávnený vo svojom vyjadrení k návrhu povinného na zastavenie exekúcie so zastavením exekúcie nesúhlasil. Uviedol, že povinný svoj návrh na zastavenie exekúcie odôvodňuje podaním dovolania na NS SR z dôvodu, že povinný nie je vlastníkom nehnuteľnosti, ktorej užívaním sa bezdôvodne obohatil. Oprávnený uviedol, že s otázkou pasívnej legitímácie sa súdy či už prvej alebo druhej inštancie dostatočne vysporiadali a tento právny stav, resp. názor je ustálený, o čom svedčia právoplatné rozsudky súdov, a to Rozsudok OS Michalovce, č. k. 20C/138/2010, potvrdený rozsudkom KS Košice č. k. 9 Co 558/2015 -202; Rozsudok OS Michalovce, č.k. 8C/90/2011, potvrdený rozsudkom KS Košice č. k. 9 Co 558/2015 -202; Rozsudok OS Michalovce, č. k. 5C/359/2015, potvrdený rozsudkom KS Košice č. k. 5Co/67/2018; Rozsudok OS Michalovce, č. k. 20C/267/2013, potvrdený rozsudkom KS Košice č. k. 9Co/I11/2018; Rozsudok OS Michalovce, č. k. 16C/38/2017, potvrdený rozsudkom KS Košice č. k. 6Co/164/2018. Uviedol, že v zmysle vyššie uvedených právoplatných rozsudkov je Mesto Michalovce pasívne legitímované nie z titulu vlastníctva predmetnej komunikácie, ale z dôvodu, že má postavenie verejnej korporácie a v zmysle ust. § 4 ods. 3 písm. d), f), g), j), k) zák. č. 369/1990 Zb. o Obecnom zriadení v znení neskorších právnych predpisov, obec pri výkone samosprávy najmä usmerňuje ekonomickú činnosť v obci, zabezpečuje výstavbu a údržbu a vykonáva správu miestnych komunikácií, verejných priestranstiev, zabezpečuje udržiavanie čistoty v obci, obstaráva, schvaľuje územnoplánovacia dokumentácia obci a zón, koncepciu rozvoja jednotlivých oblastí života obce, vykonáva vlastnú investičnú činnosť a podnikateľskú činnosť v záujme zabezpečenia potrieb obyvateľov obce a rozvoja obce. Z toho vyplýva, že i keď povinný namieta pasívnu legitímáciu argumentujúc, že nie je vlastníkom miestnej komunikácie na predmetných pozemkoch, toto tvrdenie je irelevantné z dôvodu, že mesto Michalovce má postavenie verejnoprávnej korporácie, ktoré realizuje úpravu týchto miestnych komunikácií, má zisky od živnostníkov a rôznych iných organizácií majúcich svoje sídla, resp. prevádzky na vstupe týchto komunikácií, tieto komunikácie užíva aj mestská hromadná doprava a pod. Napriek tomu, že existuje právny dôvod užívania týchto komunikácií - verejného priestranstva žalovaným, nejde o titul, na základe ktorého by mestu Michalovce vzniklo oprávnenie, aby takéto plnenie, resp. strpenie oprávneného, bolo ním poskytované bezodplatne. Nakoľko nie je zmluvne upravené plnenie verejných funkcií povinným na úkor oprávneného, teda dochádza k užívaniu týchto komunikácií bez právneho dôvodu povinným, vzniká v zmysle § 451 ods. 2 OZ bezdôvodné obohatenie medzi spoločnosťou DOBREX s.r.o. ako oprávneným a mestom Michalovce ako povinným. Oprávnený uviedol, že na základe uvedeného má za to, že je dôvodný predpoklad, že rozsudok KS Košice, č. k. 6Co/164/2018 bude potvrdený ako vecne správny v súlade s princípom právnej istoty a predvídateľnosti súdneho rozhodnutia. Tento predpoklad odôvodňuje aj rozsudok NS SR 4Cdo 52/2009, v ktorom bolo rozhodnuté v právne totožnom prípade, a to v prospech oprávneného. Uviedol, že § 61 ods. 1 písm. d) nie je aplikovateľný na tento prípad. Rovnako tak nie je možné stotožňovať pojmy verejný poriadok a dobré mravy. Povinný ani nevysvetlil, v čom konkrétne by výkon predmetnej exekúcie bol v rozpore s verejným poriadkom, resp. dobrými mravmi. Uviedol, že v danej skutkovej a právnej situácii považuje návrh povinného za účelový a obštrukčný. Nie je dôvod na zastavenie exekúcie, vzhľadom na to, že jednak rozsudok vydaný OS Michalovce v konaní č. 16C/38/2017 je právoplatný a vykonateľný, a to aj v prípade podania dovolania a jednak námietke povinného, na základe ktorej by malo byť jeho dovolaniu vyhovené, bol venovaný dostatočný priestor v spomínaných piatich právoplatných rozhodnutiach, kde súdy 1. a 2. inštancie potvrdili, že mesto Michalovce je povinný vydať bezdôvodné obohatenie oprávnenému, nie

z titulu vlastníctva, ale z titulu plnenia si verejných funkcií. Oprávnený preto navrhol zamietnuť návrh povinného na zastavenie exekúcie v celom rozsahu.

5. Súd v konaní o návrhu povinného na zastavenie exekúcie dospel k záveru, že tento nie je dôvodný. Poukázal pri tom na skutočnosť, že povinný vo svojom návrhu na zastavenie exekúcie poukázal na skutočnosť, že podal dovolanie voči rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 28.05.2019, sp. zn.: 6Co/164/2018. Súd k tejto skutočnosti uviedol, že samotné podanie dovolania nemá ex offo za následok odklad vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia. K danej skutočnosti môže dôjsť len na základe rozhodnutia dovolacieho súdu o odložení vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa. Poukázal pri tom na § 444 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov, podľa ktorého dovolací súd môže na návrh odložiť vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa. Podanie dovolania voči exekučnému titulu teda nie je bez ďalšieho dôvodom zastavenia exekúcie, pričom súd v tejto súvislosti poukázal aj na konštantnú judikatúru, v zmysle ktorej podanie mimoriadneho oprávneného prostriedku nemá samo osebe vplyv na právoplatnosť a vykonateľnosť exekučného titulu (pozri napr. nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 60/04 z 19.05.2004). Dôvodom na zastavenie exekúcie by nebolo ani prípadné odloženie vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia, nakoľko v prípade povolenia odkladu vykonateľnosti exekučný titul nestráca vlastnosť vykonateľnosti, len nastupuje prekážka, v dôsledku ktorej nie je možné exekúciu vykonať. V značnom smere zákon síce chráni záujmy povinného, nesmie však zároveň ani zanedbávať záujmy oprávneného, pretože v jeho prospech už bola exekúcia nariadená a oprávnený má právo žiadať, aby v nej bolo pokračované, a aby sa uspokojenie jeho nároku neodďaľovalo (pozri Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 60/04). Pokiaľ by dovolací súd odložil vykonateľnosť exekučného titulu, tak následkom tejto skutočnosti je odklad exekúcie v zmysle § 61h ods. 1 písm. h) Exekučného poriadku, o ktorom rozhoduje exekútor vydaním upovedomenia o odklade exekúcie. Ďalej všeobecne doplnil svoj výklad o konštatovanie, že pokiaľ povinný v návrhu na zastavenie exekúcie namietal skutočnosti, ktoré vznikli pred vydaním exekučného titulu, tieto sú pre exekučné konanie bez právneho významu. Ďalej dôvodil, že vo vykonávacom konaní musí súd vychádzať z vykonávaného rozhodnutia, ktoré je exekučným titulom, pretože len vykonáva to, o čom už bolo rozhodnuté a nenahrádza súd v základnom konaní a v jeho rozhodovacej činnosti. Exekučný súd je viazaný rozhodnutím vo veci samej, ktoré je vykonávané a ktoré zakladá oprávnenému právo na splnenie určenej povinnosti voči tam označenému subjektu. Exekučný súd nedisponuje právomocou meniť, či rušiť rozhodnutie, ktoré je exekučným titulom. Súd taktiež zdôraznil, že návrh povinného na zastavenie exekúcie je procesnou obranou povinného proti neprípustnej exekúcii z dôvodov taxatívne stanovených v zákone a nie ďalší opravný prostriedok, ktorým by sa napádalo rozhodnutie (exekučný titul) alebo vady konania, v ktorom bol exekučný titul vydaný. Exekučný súd nie je oprávnený preskúmať vecnú správnosť exekučného titulu, teda zaoberať sa správnosťou skutkových a právnych záverov orgánu, ktorý exekučný titul vydal. Cieľom exekučného konania je vymoženie peňažnej alebo nepeňažnej pohľadávky vyplývajúcej z exekučného titulu v prípade, keď ju povinný dobrovoľne v stanovenej lehote nesplnil a nie opätovné hmotnoprávne skúmanie ohrozeného alebo porušeného subjektívneho práva, ktorého skúmanie a posudzovanie je predmetom základného konania. Súd nepovažoval za dôvodnú ani námietku povinného, že exekučný titul (resp. výkon exekučného titulu) je v rozpore s verejným poriadkom a dobrými mravmi. Povinný podľa záverov súdu nešpecifikoval, v čom konkrétne spočíva ním tvrdený rozpor. Súd uzavrel, že exekučný titul nadobudol vykonateľnosť dňa 25.06.2019 a je spôsobilým exekučným titulom, na podklade ktorého možno viesť exekúciu voči povinnému. Pre exekučné konanie vedené na tunajšom súde bola v čase rozhodovania o návrhu na vykonanie exekúcie podstatná skutočnosť, že boli splnené všetky náležitosti stanovené Exekučným poriadkom, a tým aj podmienka vymáhateľnosti exekučného titulu. Na základe vyššie uvedeného súd dospel k záveru, že návrh na vykonanie exekúcie bol podaný dôvodne a exekúcia je vedená dôvodne. Súd potom dospel k záveru, že povinný v návrhu na zastavenie exekúcie nepreukázal také okolnosti, ktoré by po vzniku exekučného titulu spôsobili zánik vymáhaného nároku, zrušenie exekučného titulu alebo iné skutočnosti, ktoré jeho vymáhateľnosti bránia. Na základe uvedeného súd dospel k záveru, že nie sú splnené zákonné podmienky na to, aby vo veci mohlo byť vydané rozhodnutie o zastavení exekúcie podľa niektorého z dôvodov uvedených v § 61k Exekučného poriadku, a preto návrh povinného na zastavenie exekúcie podľa § 61l ods. 3 Exekučného poriadku zamietol.

6. Proti tomuto rozhodnutiu podal povinný v celom rozsahu sťažnosť, v ktorej zopakoval svoje tvrdenia, že dňa 14. 8. 2019 podal na Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie proti rozsudku KS Košice, sp. zn. 6CO/164/2018 vo veci DOBREX, s. r. o. c/a Mesto Michalovce vedenej Okresným súdom Michalovce

pod sp. zn. 16C/38/2017. Súčasťou podaného dovolania bol aj návrh na odloženie vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia v zmysle ods. 1 § 444 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného súdneho poriadku. Najvyšší súd o tomto návrhu k dnešnému dňu nerozhodol. Vyslovil presvedčenie, že vykonanie exekúcie pred rozhodnutím najvyššieho súdu o návrhu v zmysle ods. 1 § 444 CSP by bolo predčasné. Podľa jeho názoru súd nesprávne posúdil túto skutočnosť a rozhodol predčasne a jeho rozhodnutie by mohlo viesť k ďalším súdnym sporom. Žiadal preto, aby súd zrušil uznesenie sp. zn. 6Ek/1412/2019 zo dňa 7. 1. 2020, resp. aby exekúciu zastavil.

7. Oprávnený vo vyjadrení k sťažnosti povinného navrhol sťažnosť povinného ako nedôvodnú zamietnuť a pokračovať vo výkone exekúcie. Podľa jeho názoru podanie dovolania voči exekučnému titulu nie je bez ďalšieho dôvodom zastavenia exekúcie, pričom poukázal na skutočnosť, že súd v napadnutom uznesení v tejto súvislosti správne poukázal aj na konštantnú judikatúru, v zmysle ktorej podanie mimoriadneho opravného prostriedku nemá samo o sebe vplyv na právoplatnosť a vykonateľnosť exekučného titulu (nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 60/04 z 19.05.2004). Dôvodom na zastavenie exekúcie by nebolo ani prípadné odloženie vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia, nakoľko v prípade povolenia odkladu vykonateľnosti exekučný titul nestráca vlastnosť vykonateľnosti, len nastupuje prekážka, v dôsledku ktorej nie je možné exekúciu vykonať. Vyjadril presvedčenie, že napadnuté uznesenie je plne v súlade s ustálenou súdnou praxou a judikatúrou, jeho odôvodnenie v bodoch 13 až 18 je úplne vyčerpávajúce. Konanie povinného chápe ako účelové s cieľom oddialiť uspokojenie nároku oprávneného.

8. Podľa § 202 ods. 1 druhá veta zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“), sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

9. Podľa § 200 Exekučného poriadku, na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

10. Podľa § 239 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť. V zmysle ods. 2 uvedeného ustanovenia, sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

11. V zmysle § 250 ods. 1 CSP, ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

12. V zmysle § 202 ods. 2 Exekučného poriadku, písomné vyhotovenie uznesenia, ktorým sudca zamietá sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, nemusí obsahovať odôvodnenie, ak sa sudca stotožňuje s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozhodnutí.

13. Podľa § 61k ods. 1 Exekučného poriadku, súd exekúciu zastaví v celom rozsahu alebo v časti, ak
a) po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku,
b) exekučný titul bol zrušený,
c) je tu dôvod podľa osobitného predpisu, pre ktorý sú uznanie alebo výkon cudzieho exekučného titulu neprípustné, ibaže ho bolo možné v konaní už skôr uplatniť (§ 54 ods. 2),
d) sú tu iné skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu.

14. Súd (§ 202 ods. 1 Exekučného poriadku), po zistení, že sťažnosť bola podaná včas, oprávnenou osobou - účastníkom konania, v ktorého neprospech bolo uznesenie vydané, proti rozhodnutiu, proti ktorému je sťažnosť prípustná, po skonštatovaní, že sťažnosť má zákonom predpísané náležitosti, preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi sťažnosti a postupom bez nariadenia pojednávania (§ 61l ods. 2 Exekučného poriadku, 202 ods. 1 Exekučného poriadku) dospel k záveru, že sťažnosť povinného nie je dôvodná. Súd sa plne stotožnil s odôvodnením napadnutého uznesenia a v podrobnostiach naň preto odkazuje. Z obsahu súdneho spisu mal sťažnostný súd potvrdený skutkový stav tak, ako ho zistil aj súd v napadnutom uznesení a z takto zisteného skutkového stavu vyvodil i správny právny záver. Odôvodnenie napadnutého uznesenia poskytuje dostatočný podklad pre prijatie takéhoto rozhodnutia, pričom poskytuje primeranú odpoveď aj na povinným uplatnené dôvody sťažnosti, keďže povinný v podanej sťažnosti len zopakoval svoju argumentáciu

uvedenú v návrhu na zastavenie exekúcie, keď uviedol, že súd nesprávne z hľadiska prípustnosti exekúcie posúdil skutočnosť, že proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp. zn.: 6Co/164/2018 zo dňa 28.05.2019 podal dovolanie na Najvyšší súd Slovenskej republiky.

15. Na úvod súd pripomína, že pravidlá núteného výkonu (súdnych) rozhodnutí slúžia na prvom mieste k presadeniu existujúcich právnych princípov, na ktorých je postavený právny poriadok Slovenskej republiky. Preto právo na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky sa nemôže končiť vydaním právoplatného a vykonateľného rozhodnutia súdu, ale musí zahŕňať aj možnosť núteným spôsobom a aj proti vôli povinného realizovať povinnosť na plnenie obsiahnutú vo výroku takéhoto rozhodnutia, ktorá nebola splnená dobrovoľne (Nález ÚS SR, sp. zn. I. ÚS 5/2000, z 13. júla 2000). Pokiaľ má oprávnený k dispozícii rozhodnutie súdu opatrené potvrdením o jeho vykonateľnosti, je oprávnený domáhať sa aj jeho núteného výkonu. V exekučnom konaní sa len vykonáva to, o čom už bolo právoplatne rozhodnuté. Úlohou exekučného súdu je rozhodovať o zastavení exekúcie len v prípadoch existencie skutočností, pre ktoré je exekúcia neprípustná (§ 61k ods. 1 Exekučného poriadku). Z povahy exekučného konania vyplýva, že musí ísť o také skutočnosti (pokiaľ logicky porovnáme jednotlivé dôvody zastavenia exekúcie zo strany súdu), pre ktoré je ďalší výkon exekúcie spôsobilý založiť kolíziu s procesnými zásadami, ktoré môžu mať podklad v práve hmotnom, na ktorých je exekúcia ako procesný inštitút vybudovaná, alebo sú protichodné vo vzťahu k účelu, ktorý sa exekúciou sleduje, a to je zaistenie efektívneho splnenia povinnosti priznanej exekučným titulom.

16. Sťažnostný súd len za účelom zdôraznenia správnosti záverov prijatých v preskúvanom rozhodnutí dopĺňa, že samotné podanie dovolania proti exekučnému titulu nie je právnou skutočnosťou, ktorá by mohla mať za následok zastavenie exekúcie. Podanie dovolania nemá žiaden vplyv na právoplatnosť a vykonateľnosť predloženého exekučného titulu (k tomu porovnaj znenie ust. § 444 CSP). Inštitútu dovolania zákon nepriznáva žiadne účinky vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu a to až do času, kým o ňom súd nerozhodne. Samotné podanie dovolania nepreukazuje ani zánik resp. neexistenciu hmotného práva, ktoré bolo oprávnenému priznané exekučným titulom. Dôvodom pre zastavenie exekúcie potom nemôže byť bez ďalšieho podanie dovolania proti exekučnému titulu, keďže podanie takéhoto návrhu zo zákona nemá žiadne účinky vo vzťahu k právoplatnosti a vykonateľnosti exekučného titulu a ani exekučný súd sám nemôže prezumovať výsledok tohto konania (zrušenie exekučného titulu) v podobe zastavenia exekúcie. Sťažnostný súd pri posúdení daného prípadu vychádzal z postulátu, že skutočnosť zakladajúca neprípustnosť exekúcie je taká okolnosť, ktorá definitívne a trvale bráni výkonu exekúcie na podklade konkrétneho exekučného titulu. Sťažnostný súd rovnako pripomína, že dovolanie je zaradené do katalógu mimoriadnych opravných prostriedkov, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia v sústave súdov (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp.zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012). Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (napr. sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 209/2015, 3 Cdo 308/2016 5 Cdo 255/2014), preto exekučný súd ani nemohol pristúpiť k posudzovaniu prípustnosti tohto opravného prostriedku a ani nijak na podklade jeho obsahu posudzovať jeho dôvodnosť. Pokiaľ má potom oprávnený k dispozícii vykonateľný rozsudok, ktorý nebol v predpísanom konaní zrušený, je oprávnený domáhať sa aj jeho núteného výkonu. Opačný výklad by bol v rozpore s primárnym účelom exekučného konania, ktorým je rýchle a efektívne uspokojenie judikovaného nároku oprávneného. V tomto smere súd aj oprávnený správne poukázal na skutočnosť, že zákon v značnej miere zákon síce chráni záujmy povinného, nesmie však zároveň neprihliadať na záujmy oprávneného, pretože v jeho prospech bola exekúcia nariadená a oprávnený má právo na podklade spôsobilého exekučného titulu žiadať, aby v nej bolo pokračované, a aby sa uspokojenie jeho nároku neodďaľovalo (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 60/04). Spory a iné právne veci sú prejednávané a rozhodované pred (k tomu povolanými) súdmi v občianskom súdnom konaní, a to v tzv. nachádzacom (základnom) konaní. Ak je súčasťou tohto rozhodnutia uloženie povinnosti, náš právny poriadok predpokladá, že jej adresát si ju voči osobe oprávnenej splní dobrovoľne, v lehote a spôsobom ustanoveným v rozhodnutí súdu. Inštitút núteného výkonu takéhoto rozhodnutia možno uplatniť vtedy, keď nie je zo strany povinného oprávnenému poskytnuté judikované plnenie riadne a včas, teda v stanovenej výške a lehote. Z ust. § 48 ods. 2 Exekučného poriadku jednoznačne vyplýva, že exekúciu možno vykonať na návrh toho, kto je oprávnený požadovať plnenie z exekučného titulu preto, že povinný dobrovoľne nespĺnil to, čo mu exekučný titul ukladá. Pokiaľ si potom povinný svoju judikovanú povinnosť voči oprávnenému nespĺnil,

oprávnený má zákonom priznanú možnosť domáhať sa núteného výkonu takéhoto rozhodnutia. Súd pri posudzovaní tohto prípadu vychádzal zo samotného účelu vykonávacieho konania, ktorého je zaistiť ochranu práva toho, komu takéto právo bolo priznané vykonateľným exekučným titulom. V prípade zrušenia exekučného titulu dovolacím súdom môže povinný opätovne podať návrh na zastavenie exekúcie.

17. Účelu a zmyslu konania o výkon o rozhodnutia zodpovedá skutočnosť, že v tomto konaní sa rozhoduje spravidla bez nariadenia pojednávania, resp. bez výsluchu účastníkov konania (§ 61l ods. 2, § 202 ods. 1 Exekučného poriadku) a vo veci súd nariadi pojednávanie, len ak to považuje za nevyhnutné. Rozumnému a praktickému exekučnému režimu zodpovedá zásada, že pokiaľ nie je v konaní nutné vykonať dokazovanie, súd zásadne pojednávanie nenariaďuje. Rozhodovacia činnosť súdu v danom prípade spočívala v právnom posúdení veci a súd rozhodoval výhradne na základe tvrdení účastníkov konania a obsahu spisu, ktoré poskytli kompletný a ucelený podklad pre spravodlivé rozhodnutie, pričom povinný netvrdil žiadne také skutočnosti, ktoré by vyžadovali doplnenie skutkových zistení a dôkazných návrhov. Z uvedených dôvodov súd o podanej sťažnosti rozhodoval bez nariadenia pojednávania.

18. Na základe uvedeného výkladu súd dospel k záveru, že povinný ani v konaní o sťažnosti neuviedol a nepreukázal žiadne skutočnosti odôvodňujúce v zmysle § 61k ods. 1 Exekučného poriadku právny záver o zániku vymáhaného nároku, o zrušení exekučného titulu, ani o skutočnostiach brániacich vymáhateľnosti exekučného titulu, pričom neexistuje ani dôvod zastavenia exekúcie podľa osobitného predpisu. Z uvedených dôvodov súd sťažnosť povinného pre jej nedôvodnosť postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 202 ods. 1 CSP v spojení s § 200 a § 202 ods. 1 Exekučného poriadku zamietol.

19. Podľa § 199a ods. 1 Exekučného poriadku, trovami oprávneného sú výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s podaním návrhu na vykonanie exekúcie a v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie, výdavky na zaplatený súdny poplatok a hotové výdavky spojené s podaním návrhu na vykonanie exekúcie.

20. Podľa § 199d ods. 1 Exekučného poriadku, oprávnený má voči povinnému nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré v konaní platil, v rozsahu, v akom ich súd uviedol v poverení na vykonanie exekúcie alebo dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie, ak ide o výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie.

21. Podľa § 199e Exekučného poriadku, ak je zástupcom oprávneného alebo povinného advokát, odmena za právne zastúpenie sa nahrádza podľa ustanovení o tarifnej odmene. Do začatia exekúcie má oprávnený nárok na náhradu trov právneho zastúpenia najviac vo výške odmeny za dva úkony právnej služby; a ak ide o exekúciu na vymoženie práva na peňažné plnenie, patrí mu náhrada týchto trov právneho zastúpenia najviac vo výške vymáhaného nároku podľa stavu ku dňu vydania poverenia na vykonanie exekúcie.

22. V ustanovení § 255 CSP v spojení s § 200 Exekučného poriadku sa ako kritérium priznania náhrady trov exekučného konania premieta zásada úspechu vo veci (zásada zodpovednosti za výsledok sporu) a to tak, že neúspešný účastník je povinný nahradiť úspešnému účastníkovi konania preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené trovy, ktoré tento vynaložil v súvislosti s uplatnením alebo bránením svojho práva. V zmysle § 61l ods. 3 Exekučného poriadku, exekučný súd súčasne rozhoduje o nároku na náhradu trov konania ako aj o ich výške (k tomu porovnaj aj § 199d Exekučného poriadku). Oprávnený bol v tomto konaní úspešný (súd sťažnosť povinného zamietol), voči povinnému mu tak vznikol nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré mu vznikli v súvislosti so sťažnostným konaním (§ 199d ods. 1 Exekučného poriadku). Oprávnený si v sťažnostnom konaní žiadne trovy konania voči povinnému neuplatnil. Exekučný poriadok výslovne nerieši situáciu, ak si účastník konania, ktorý na základe procesných ustanovení má nárok na náhradu trov konania, žiadne trovy konania o sťažnosti neuplatnil a ani nevyčísľil. Na daný prípad nie sú k dispozícii ani analogicky použiteľné ustanovenia Civilného sporového poriadku alebo iného zákona (analogia legis alebo iuris). Sťažnostný súd preto s použitím základných princípov čl. 4 ods. 2 CSP aplikoval na rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o sťažnosti princíp racionálneho zákonodarcu a o náhrade trov exekučného konania oprávneného rozhodol podľa fiktívnej normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom. Vychádzal pritom z pomyselnej normy, že ak účastník konania o náhradu trov zjavne neprejavil záujem a ani si ich nevyčísľil, je v podmienkach exekučného konania na mieste rozhodnúť tak, že sa mu nárok na

náhradu trov daného konania nepriznáva. Prihliadol najmä na skutočnosť, že exekučné konanie je ovládané dispozičným princípom a exekučný súd nesmie viesť exekúciu voči povinnému v rozsahu, ktorý oprávnený nepožaduje a poverenie na vykonanie exekúcie resp. dodatok k nemu vydá len za účelom vymoženia oprávneným požadovaného nároku. Z uvedených dôvodov sťažnostný súd oprávnenému voči povinnému nárok na náhradu trov sťažnostného konania nepriznal.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu súdu o sťažnosti (výrok I.) a proti rozhodnutiu súdu o trovách konania vrátane ich výšky (výrok II.) odvolanie nie je prípustné (§ 202 ods. 3 Exekučného poriadku, § 355 ods. 2 CSP).

Proti rozhodnutiu súdu o sťažnosti (výrok I.) a proti rozhodnutiu súdu o trovách konania vrátane ich výšky (výrok II.) dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora nie je prípustné (§ 202 ods. 4 Exekučného poriadku).